

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן

תובע

יואב נדב
ע"י ב"כ עו"ד גלעד פינקלשטיין

נגד

נתבע

גבריאל פרץ
ע"י ב"כ עו"ד הילית אראל-שכטר

פסק דין

תביעה אשר בדומה לתביעה נוספת שהגיש התובע לבית משפט זה, בעניינה של חברה אחרת שבבעלות שני הצדדים, אף היא אינה מגלה עילה. אם בכך לא די, התובע נמנע באופן נשנה מלקיים את הוראות המחוקק ובית המשפט בכל הקשור לניהולו התקין של ההליך. מכאן, ובהמשך לדיון קדם המשפט שהתקיים היום, הרי שיש להורות על מחיקת התביעה כבר עתה.

רקע

1. ראשיתו של ההליך בבקשה בהולה לסעדים זמניים, שהוגשה בתחילה ללא הליך עיקרי (ונמחקה מטעם זה), לאחר מכן הוגשה כאשר עליה הורכב הליך עיקרי, שאינו מגלה עילה. הבקשה לסעדים זמניים נתייתה בתוך ימים (ועל כן לא נרחיב בה). אך בגורלה של התביעה יש לדון.

2. כתב התביעה, מיום 30.12.2024, מחזיק זולת הכותרת עוד עמוד וחצי בלבד. תוכנו: כותרות ומילים אחדות, האמורות להוות כנראה את מה שהתקנות הגדירו כחלקו השני של כתב תביעה (תקנה 11 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: **התקנות**)). וכה נאמר בתביעה (ואין בכך כמעט משום תמצות): כל אחד מן הצדדים בעלי 50% מן המניות בחברת צל הירח בע"מ ומשמש דירקטור בה; הצדדים היו קרובי משפחה; הנתבע ששימש ב"כ התובע הפך לאויבו של התובע וממרר את חייו; החברה החזיקה פורמלית בנכס מקרקעין שנמכר בהליך פירוק בת"א 60851-08-19 אך "הוכרע" (לא פורט היכן) כי הנכס אינו של החברה אלא של התובע ואמו; הנתבע "נדחף" לתיק הכינוס; הסעד הוא "פירוק שותפות או צו עשה המורה על היפרדות התובע מהנתבע – בעלי מניות בחלקים שווים בחברה – בדרך של התמחרות בשיטת BMBY בהתאם להלכה שנקבעה בע"א 8712/13 **אדלר נ' לבנת** (נבו 01.09.2015)". בין הצדדים אבד האמון לפני שנים רבות, לפי הלכת

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

אדלר די בכך להביא לקבלת סעד של הפרדת כוחות בחברה שהיא מעין שותפות, החברה היא שלד, ו"שווי התמחרות הצפויה בשיטת BMBY הוא 0". התובע מציין כי בעבר נקט הליכים (בידי ב"כ אחר, עולה), אך אלו היו שגויים משפטיים, ו"התובע, כמו רבים מקהילת העסקים, לא הכיר את האפשרות המבורכת והאפקטיבית להגיש תביעת התמחרות – 'דרך המלך' כלשון הפסיקה והפתרון היסודי בענייננו. ימים אלו כך נקווה חלפו וזוהי יריית הפתיחה בקשר להפרדת כוחות רבתי בין הצדדים", מסכם התובע.

3. חלק שלישי בתביעה (תקנה 9(ג)(3) לתקנות), זה האמור להוות פירוט הטענות, אין בתביעה. תחתיו בא מה שמוגדר כ"סיכום" בן שתי פסקאות שאינו מסכם דבר: ב"כ התובע "יכול היה להרחיב", אך "אין בכך טעם", שהרי התביעה פשוטה – החברה היא מעין שותפות, האמון אבד לפני שנים רבות, בשלה העת להפריד ביניהם כוחות. לתביעה אף לא נלווה כנספח ולו מסמך אחד לרפואה, גם לא נסח החברה.

4. כיוון שמסתבר כי נכסים רבים לקרובי המשפחה לשעבר, שעל אודותיהם ידעו כבר כלל בני המשפחה להתדיין בבתי המשפט לענייני משפחה, התובע ראה לצרף בסמוך לאחר התביעה הנוכחית גם תביעה נוספת (ת"א 2759-03-25), דומה להפליא לזו הנוכחית, ועניינה בחברה אחרת ששני הצדדים בעלי מניות בה. אותה תביעה נמחקה באין עילה בהחלטתי מיום 19.3.2025, החלטה שכוחה יפה גם לענייננו אנו. ביקשתי לבחון עם התובע שמא נכון למחוק אף את תביעתו כאן באין עילה. בהודעתו מיום 26.3.2025 (שהוגשה לאחר שהנתבע הגיש כבר את כתב הגנתו, שכללה אף עתירה לסילוק התביעה על הסף) ראה התובע לבאר מה חשובה התביעה. ביארתי אפוא כי קדם משפט יתקיים (וזה התקיים היום, 1.7.2025), תוך שהצדדים הונחו (פעמיים, ביום 27.3.2025 וביום 27.4.2025) להקפיד על קיום כל הנדרש בתקנות לקראתו. ברם התובע לא הקפיד על דבר (והנתבע – על מעט): הליכים מקדמיים לא קוימו, דוח על "דיון מקדמי" שאינו כזה הוגש ביוזמת ב"כ הנתבע רק בסמוך לפני הדיון, רשימת עדים התובע לא ראה להגיש.

5. אף שמדובר בהליך שניכר כי אינו מגלה עילה, ואף שהתובע נמנע כליל מלקיים דבר הקשור בניהולו של הליך משפטי תקין, ראיתי לנכון לנסות בגדרי הדיון להביא להכוונת הצדדים לבירור ממוקד של מה שהתחוויר כמחלוקות האמיתיות ביניהם. מעשית, עולה בתמצית (כך נלמד בעיקר מהליכים קודמים שהתנהלו בבית משפט זה ובמידת מה מן הבקשה לסעדים זמניים), לפנינו הליך שאינו קשור בדיני חברות אלא בחילוקי דעות בין שלושה צדדים (אחד מהם, בעל הזכות העיקרית) על אודות חלוקת כספים מסוימים המוחזקים בנאמנות. כפי שנקבע בהליכים קודמים רבים שהוגשו לבית המשפט לענייני משפחה, הרי שלתובע, לאמו גב' יונה נדב (שעמה הוא מסוכסך קשות), לאחותו (שהייתה נשואה לנתבע) ולנתבע מחלוקות ענפות על שלל נכסים ושלל חברות. חברת צל הירח בע"מ, ספציפית, רשומה כבעלת מחצית הזכויות בנכס אחד, אך בית המשפט לענייני משפחה

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב ג' פרץ

קבע כבר כי הזכויות בנכס אמורות להיות לא של החברה, אלא חלקן (44%) אישית של התובע, חלקן (56%) אישית של אמו גבי נדב. זכויות אלה לא נרשמו, דומה כיוון שהצדדים מרבים להתדיין אך לא בהקשרים רלבנטיים. עתה, כאשר הליך פירוק השותפות (ת"א 60851-08-19) באותו נכס בבית משפט השלום מול השותפה האחרת בנכס הסתיים, הרי שתמורה של כ-3.5 מיליון ₪ מיועדת לחברה. אך בית משפט השלום, עולה, נחשף לטענות הדדיות של הנתבע (הטוען כיום לזכות בכ-200,000 ₪ מתוך התמורה), גבי נדב (הטוענת ל-56% מכלל התמורה ומכחישה את זכויות הנתבע) והתובע (הטוען לכך שיש להעביר את הכספים לחברה ומתעתד לדבריו להעביר לגבי נדב את חלקה, תוך שהוא מכחיש את זכויות הנתבע). בית משפט השלום (כב' סגה"נ הש' חבקין) השכיל אפוא לשמור על זכויות כל שלושה המעורבים בדרך של הוראה על העברת הכספים לידי כונס הנכסים שישמש כנאמן, עד לצו שיפוטי (ולא נאמר: של בית משפט זה) באשר לגורל הכספים, או הסכמה, שלא באה עד הנה. שעה שהתחוויר כי על כך המחלוקת (אף שאין לכך כמעט כל זכר בכתב התביעה), ביקשתי לבחון האם יהיה בידי הצדדים לקדם הסכמה משולשת ולחלק את הכספים ואף להתדיין בבית המשפט לענייני משפחה במידת הצורך על חלקו הנטען של הנתבע כאן. ברם הסכמה אפילו של שני הצדדים להליך זה (שהרי גבי נדב אינה צד, ורק ביקשה להצטרף להליך) לא באה, כפי זכותם של הצדדים הנוכחים, ולאחר שאלו הסתפקו בהטחת האשמות זה בזה, אנו חוזרים לתביעה שלפניי, שאין כל דרך לנהלה.

6. אפשרתי אפוא לתובע להתייחס בסיום הדיון היום לשאלת היעדר העילה (בנוסף להודעתו מיום 26.3.2025), כך גם להיעדר הפעילות מצדו לניהול התביעה, ולשאלת חיובו האפשרי בהוצאות לאוצר המדינה בקשר עם האמור. עיקרי הסברו, שהתמקדו בסוגיית העילה, ושנביא נדבכים מהם כלשונם (עמ' 7-8 לפרוטוקול הדיון): "העובדות בין הצדדים כל כך ברורות ומובהקות שכבר לא ניתן להתעלם מהיחסים ביניהם..."; "לתפיסת התובע הנתבע הוא עורך דין שמעל באמונו ויש פסקי דין על כך"; "כאשר אני מופנה לשאלות בית המשפט בדבר היעדר עילה, אני מחזיר שאלה לבית המשפט מתוקף היותי עו"ד חברות צעיר ושואל את בית המשפט כיצד עליי לפעול על מנת להביא לגט עסקי בין הצדדים, כאשר המצב הוא 50-50 במניות ובניהול. הדד-לוק מדבר בעד עצמו"; "אילו כלים יש לי להציע לתובע כדי להתגרש מהאיש הזה. כאן למרבה הצער בית המשפט הנכבד לא מכווין אותי ואולי הבעיה היא אי-הידע שלי אבל אני מבקש להפנות להלכת אדלר, שם נקבעו תנאים שבהם עשוי להינתן צו פירוק שותפות".

דיון

7. שני טעמים משתלבים כאן למחיקת התביעה כבר לעת הזו.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

8. תביעה זו, יש לקבוע לאחר שמיעת הצדדים בקדם המשפט היום, דינה **מחיקה בהיעדר עילה** (ראו: תקנה 41(א)(1) ותקנה 63(ב)(16) לתקנות). זאת שהרי גם אם יוכיח התובע את כל הטענות העובדתיות שבכתב התביעה, הוא עדיין לא יהיה זכאי לסעד שהתבקש על ידו (ראו: רע"א 5500/23 פלונית נ' ג'ונסון אנד ג'ונסון (10.10.2023)). התביעה אינה ערוכה כהוראות התקנות. התובע בחר שלא לכלול בה את החלק השלישי. לדידו אין צורך: הוא היה יכול לפרט, אך לא יפרט, שהרי הדברים פשוטים לסברתו. אך הם אינם פשוטים. אין לפנינו שותפות (כי אם חברה), ומכאן ש"פירוק שותפות" (כאחד הסעדים המבוקשים) ודאי אינו על הפרק. אם כיוון התובע לפירוק חברה שהיא "מעין שותפות" (כפי שארע בעניין **אדלר**), זאת מכוח דיני הקיפוח (ס' 191 לחוק החברות, התשנ"ט-1999), יש לבאר בתביעה: מה ארע בחברה? מהו ה- deadlock שהוא שב וטוען לו? מתי ארע? ואם ב"מעין שותפות" שהיא בת-פירוק אף ללא קיפוח בהכרח, שיטתו, אזי טענותיו בדיון היום על אודות היעדר הקרבה בין הצדדים אפילו לעת ייסודה של החברה סותרות את היותה של החברה "מעין שותפות". למעשה, מתברר, אין כל חברה מתנהלת: מזה עשרות בשנים אין איש שמנהל אותה, ואיש אינו נוהג בה כאילו הייתה בעלת מאפיינים של חברה. בנוסף, אין כל קשר בין התביעה לבין מה שהתובע נזקק לו: אם קיימים כספים המצויים בנאמנות אצל כונס ויכולים למצוא דרכם לחשבונה של החברה רק "בהסכמת גבריאל פרץ ויואב נדב" (החלטת בית משפט השלום מיום 5.1.2025, שבאה בהמשך להחלטות קודמות בעניין), ונתון לזכותה של גב' נדב לעתור לכל צו, אזי תביעה ל"התמחרות" לא תסייע כהוא זה בשחרור אותם כספים באין הסכמה. לא ברורה גם עתירה לניהול דיון שלם שתכליתו מתן סעד לקיום התמחרות (או כל הליך פירוד אחר) בעניינה של חברה כאשר התובע עצמו מבאר כי "שווי התמחרות הצפויה בשיטת BMBY הוא 0". לא ראוי גם לנהל דיון שכזה, בבית משפט זה, בהליך שהתובע מקפיד שלא להכליל בו את אמו גב' נדב, שעה שברור שחרף רישום הזכויות בנכס ע"ש החברה, היא בעלת הזכות המהותית העיקרית בנכס (ובהתאם לזכות העקיבה – גם בתמורתו, מסכימים הצדדים). אם הנתבע "אין לו זיקה לנכס", כך התביעה (ס' 5), היכן זו שיש לה זיקה לנכס, נתהה.

9. התובע, מסתבר, אינו נזקק לסעד מתחום דיני החברות, והתביעה הלאקונית בכל מקרה אינה מגלה כל עילה למתן סעד הקשור בדיני החברות ככלל או דיני הקיפוח בפרט. ישנם כספים שפורמלית שייכים לחברה אך בפועל אמורים להשתייך לגורמים פרטיים, שמא שניים שמא שלושה, שעד שלא יסיימו להתדיין ביניהם על אודות חלוקת הכספים (כפוף לתשלום מס כדן כמובן), לא יהיה למי מהם מזור. ברם התובע לא נקט הליך רלבנטי; גב' נדב (שביקשה להצטרף להליך, והודיעה ביום 2.4.2025 כי "בימים הקרובים מתעתדת המבקשת להגיש תביעה בעניין זכויותיה בכפי תמורת המכר") לא עשתה דבר; והנתבע כאן אף הוא יושב בחיבוק ידיים. יתכבדו הצדדים ויסיימו (ודי בהסכמה טריוויאלית למדי לגבי הדרך לתשלום המס וחלוקת הכספים, אפילו תוך הותרת המחלוקת צרת ההיקף לגבי הסכום של כ-200,000 ₪ לביורר ממוקד), או שיינקטו הליך רלבנטי.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

ההליך שלפניי, במתכונתו הקיימת, ל"פירוק שותפות" או להתמחרות עלומה הנסבה על חברה חפה מזכויות – נטול ערך.

10. יצוין: נוכח ההלכה שלפיה מחיקה באין עילה נחשבת לאמצעי קיצוני המחייב זהירות, ו"מקום שבו ניתן לתקן את כתב התביעה כך שיגלה עילת תביעה, יש להעדיף פתרון זה על פני מחיקת כתב התביעה" (ע"א 7547/99 **מכבי שירותי בריאות נ' דובק בע"מ**, פ"ד סה(1) 144, 175 (1999)), הרי שלא ראיתי להורות על מחיקת ההליך על אתר, אף שמדובר בתביעה שזה מקרוב הוגשה. אך בדומה למה שאירע בהליך המקביל שבו נמחקה התביעה באין עילה (ת"א 2759-03-25), גם כאן לתובע אין חפץ בתיקונה של התביעה, וגם עתה הוא מתקשה למצוא בה כל פגם. חפצו הוא בסיום היחסים עם הנתבע, ביחס לחברת צל הירח בע"מ ובכלל, אך דומה כי אין לו עניין לנהל הליך רלבנטי בבית המשפט המוסמך, נגד כל הגורמים הרלבנטיים, שוודאי כוללים גם את אמו, הזכאית לעיקר כספי התמורה (ואשר הביעה בדומה לנתבע כאן את חששה כי במהלכו מנסה התובע להשתלט על כלל הכספים ולהעלימם). התובע גורס חלף האמור כי ראוי לו לבית המשפט לייעץ לו כיצד לפעול, אם לא בתביעה הנוכחית, שמא באחרת, אף שברי כי בית המשפט אינו משמש כיועצו המשפטי. לא כך ניתן להתנהל, ואין לפנינו תביעה שיש כל תוחלת בהשקעת משאבים לשם בירורה, שעה שסעד כמבוקש (או דומה לו) אינו יכול להינתן בגדרה.

11. מבלי לחזור על כל שצינתי בקשר עם ההליך המקביל, דברים שכוחם יפה גם כאן, הרי שאף התביעה הנוכחית היא מסוג המקרים שבהם ברור לבית המשפט כי אין כל אפשרות לתביעה במתכונתה הקיימת להתקבל (ראו: ע"א 7829/18 **בטר פלייס ישראל נ' אגסי** בפסקה 32 (8.2.2022)), ובנסיבות תימחק.

12. טעם נוסף למחיקה: **אי קיום עקבי של הוראות הדין ושל הוראות בית המשפט** (וראו: תקנות 41(א)(3), 42, ו-60 לתקנות). לאחר הגשת תביעה נטולת עילה, בחר התובע שלא לנהלה. לא הועילו הערות חוזרות של בית המשפט על חשיבות ההקפדה של הצדדים על קיום הוראות התקנות, זאת לקראת ישיבת קדם המשפט ובאופן שיאפשר את קיום תכליותיה של הישיבה.

13. דיון מקדמי בין הצדדים אמור להתקיים לאחר הגשת כתב טענות אחרון (כאן: כתב ההגנה, ביום 18.3.2025) – ולא התקיים. עולה, כי ב"כ הנתבעת יזמה מול ב"כ התובע בסמיכות רבה לקדם המשפט היום הגשת "דיווח" לכאורה משותף על אודות קיומו של דיון, ושם צוין כי הצדדים נפגשו ביום 27.2.2025. אך כיצד עשו זאת טרם הגשת כתב הגנה (ואפילו טרם נטלה ב"כ הנתבע פורמלית את ייצוג שולחה, ביום 10.3.2025), נשאלו בדיון: מסתבר כי ב"כ הצדדים אמנם נפגשו באותו מועד, אך לא בהכרח בעטיו של ההליך כאן. לקראת קדם המשפט היום (1.7.2025), כאשר ביקשה ב"כ הנתבעת לשלוח דיווח על דיון מקדמי, ביאר ב"כ התובע שלידו די באותו מפגש כדי להוות

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

רטרואקטיבית משום "דיון מקדמי", שהרי הסכמות ממילא לא תבאנה; וכך הוגש הדיווח הבעייתי. דיון מקדמי הנסב על ההליך כאן (דיון שתכליתו אינן מתמצות במפגש לשם המפגש) לא קוים.

14. הליכים מקדמיים לא קוימו אף הם: לאחר הגשת כתב תביעה נטול נספחים, לא סבר ב"כ התובע (ולא סברה אחרת ב"כ הנתבע) כי ראוי לקיים את מצוות התקנות לעניין גילוי מסמכים (תקנה 57), שהיא ודאי אינה בגדר פררוגטיבה של הצדדים. עיון במסמכים (תקנה 58) ממילא לא התקיים, אישר ב"כ התובע לאחר שנדרשתי להסביר במעמד הדיון את טיב הפער שבין השניים. התובע (לבדו) נמנע אף מהגשת רשימת עדים (תקנה 62 לתקנות), כאשר בלא עדים ברי כי יתקשה לבסס את תביעתו (נטולת העילה גם כן). אף בעניין זה לא מצא הוא קושי: מרשו יעיד, הודיע בדיון כאילו יש בכך משום תחליף להגשת הודעה בהתאם לדיון.

15. התנהלות זו, של הגשת תביעה בדרך כה בעייתית, ולאחריה הימנעות מוחלטת מנקיטת כל פעולה שהיא הנדרשת לפי דין לשם קיומו של ההליך, מצדיקה אף היא בנסיבות המקרה כאן ובאופן חריג את מחיקתו של ההליך.

16. יוער כי נזקה של מחיקה שכזו מבחינת התובע הוא דל במיוחד (זולת בהוצאות בהן יחויב): המחיקה היא של כתב תביעה, לא של כתב הגנה, ובשלב מוקדם של ההליך. אם חרף האמור ימצא התובע כי יש בידו עילת תביעה טובה, דבר אינו חוסם אותו מלהגיש תביעה ראויה לבית המשפט המוסמך, וזו הפעם – אף לנהלה כיאות, שהרי אין בנמצא מעשה בית-דין.

17. אגב מחיקה, **לשאלת ההוצאות**: לטובת הנתבע ודאי שאין לחייב את התובע בהוצאות. אף שהנתבע נקט פעולות אחדות בניסיון להביא לכך שההליך שלפניי ידמה מעט יותר להליך משפטי (ובשילוב העובדה שהוא שנגרר להליך, יביא הדבר להפטרותו מהוצאות לאוצר המדינה), הרי שהתנהלותו אינה בסיס לזיכוי בהוצאות גם אם נדרש להוצאתן לצורך הגשת כתב ההגנה. לעומת זאת, לא היה בהתנהלות התובע כל מענה מדוע לא יחויב בהוצאות לאוצר המדינה. בפרט כך כאשר המדובר בהתנהלות חוזרת: התובע הגיש כבר לבית משפט זה (באמצעות ב"כ אחר) הליך קודם, ובעייתי אף הוא (ת"א 58706-12-22), בניסיון להניעו לסייע לתובע בגדרי הסכסוך שהתנהל בהליך הפירוק (זאת במקביל לבחירת התובע למחוק ברשם החברות את הנתבע ממרשם בעלי המניות בחברה, מה שהצריך את הנתבע לנקוט הליך נפרד בעניין לביטול המהלך – ת"א 14909-09-24). אף שם הצדדים לא ראו לקיים דבר מן הנדרש בתקנות, נדרשתי להתרעות חוזרות למחיקת ההליך מחוסר מעש, וסופו במחיקתו נוכח מה שנחזה כ"נטישת ההליך" (פסק דיני מיום 15.2.2024). בנוסף, בהליך המקביל (ת"א 2759-03-25), חויב התובע בהוצאות לאוצר המדינה, בסכום של 10,000 ₪, מן הטעמים המפורטים שם. עתה בא הליך נוסף שיזם התובע, שלא ראה לערוך את תביעתו כיאות, ואף לאחר החלטתי בהליך המקביל ראה לעתור להמשך בירורו אך לא ראה לנהל את תביעתו כיאות, הכל תוך הארכת ההליך שלא לצורך. התובע יחויב אפוא בהוצאות הולמות לאוצר המדינה.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 78467-12-24 נדב נ' פרץ

סוף דבר

18. התביעה נמחקת. התובע יישא בהוצאות לאוצר המדינה בסכום של 15,000 ₪, ואלו תשולמנה עד יום 31.7.2025.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"ה, 01 יולי 2025, בהעדר הצדדים.

אריאל צימרמן, שופט

